

CORUL ORBILOR
DE CONSTANTIN OLTEANU:
UN ROMAN POETIC AL RĂTĂCIRII
ȘI AL SACRULUI DEGRADAT

Lucreția BĂRLĂDEANU,
scriitoare

Romanul *Corul orbilor* de Constantin Olteanu este o proză poetică de mare densitate, cu un filon realist-mitic și o memorie arhaică activă. În stratul său rural și metafizic, aceasta poate fi apropiată de scriitura lui Ion Druță, însă fără a cădea în paștișă: textul își afirmă ferm o identitate proprie, recognoscibilă prin voce, ritm și simbolistică.

Nu avem de-a face cu o proză „narativă” în sens clasic, ci cu o proză a respirației, a revenirilor și a reluărilor obsesive. Motivele recurente – cântecul, blugii, sacii, taburetele, cartea, toamna, ploaia – nu sunt simple detalii, ci constituie o strategie estetică deliberată, prin care autorul construiește sensul prin acumulare și reluare, nu prin progres epic linear.

„Obezianik” nu este doar o piață, ci un adevărat microcosmos social: un spațiu al vânzătorilor, al sacilor și al blugilor, al corului, un loc al umilinței colective și, totodată, o anticameră a morții (figura Stepanidei). Este un spațiu în care sacralul – corul, imnul, rugăciunea – apare degradat, dar nu anulat, supraviețuind într-o formă fragilă și ambiguă. Esențial este faptul că această lume nu este explicată, ci trăită: cititorul este introdus direct în experiență, fără chei interpretative explicite.

Textul impresionează printr-un ton profund introspectiv și poetic, care îmbină realitatea cu visul, memoria cu fragmente de spiritualitate. Din perspectivă literară, proza are un caracter visător și simbolic, cu o atmosferă de nostalgie și melancolie, în care timpul și spațiul sunt fluidizate, iar personajele par suspendate într-o căutare interioară continuă.

Scriitura este densă, simbolică și remarcabil muzicală. Frazele au o ritmicitate aparte, iar subtextul se adâncește prin acumularea detaliilor senzoriale (mângâierea vântului, mirosul de levănțică, sunetele

din clopotniță) care conferă textului o corporalitate subtilă. Această stilistică atrage cititorii care caută nu doar o poveste, ci o experiență literară capabilă să atingă atât sensibilitatea, cât și reflecția.

Tema centrală pare a fi căutarea sensului, răătăcirea și confuzia individului într-un context existențial și spiritual precar. Personajele se află într-o căutare simultan fizică și metafizică, iar întrebările fundamentale (precum „Pentru cine cântă lumea asta?”) capătă o valoare universală și profund filozofică. Ele nu sunt simple figuri narative, ci ființe cu trecut, miros, voce și gest, integrate într-o rutină ce capătă valoare de ritual.

Elementele onirice (corul care cântă fără dirijor sau fără a ști ce cântă) accentuează ideea de dezorientare și de pierdere a reperelor, adâncind dimensiunea existențială a textului. Tonul general este melancolic, străbătut de dor și de o tristețe gravă, iar fiecare cuvânt pare încărcat de greutate simbolică. Mișcările personajelor sunt fragile, aproape ezitante, ca niște pași către o destinație imposibil de atins.

În ansamblu, *Corul orbilor* construiește un univers coerent și memorabil, populat de personaje pregnante, oferind o reflecție asupra degradării demnității, a iubirii și a credinței într-o lume post-traumatică. Romanul poate fi calificat drept unul profund introspectiv și simbolic, orientat spre explorarea unei căutări interioare și a unei experiențe existențiale printr-o narațiune visătoare.

CZU 821.135.1(478).09-31=135.1

A VEDEA CU URECHEA: DESPRE ROMANUL *CORUL ORBILOR* DE CONSANTIN OLTEANU

Silvia URSACHE-BREGA,
scriitoare

Romanul care nu se lasă povestit

Corul orbilor de Constantin Olteanu este unul dintre acele romane care produc, la prima lectură, o ușoară neliniște. Cititorul avizat caută instinctiv o axă: un conflict dominant, un parcurs limpede, o progresie recognoscibilă. Romanul pare să refuze toate aceste lucruri. Nu pentru că ar fi haotic, ci pentru că nu crede în intrigă ca formă suficientă de adevăr. Aceasta este prima miză